

STÆRK - 70 OG STILL GOING

Interview med Henning Stærk

Af: Erik Lyhne - foto: Erik Lyhne samt presse / arkivfotos m.v.

Jeg vil spille og blive på scenen, til jeg styrter. Jeg er super tilfreds med min tilværelse, hvor jeg har mellem 15 – 20 jobs om året. Det passer godt til min pensionisttilværelse. Jeg har et godt band og et godt repertoire og holder af mine sange. Jeg har i bund og grund altid spillet den musik, som jeg har brændt for og holdt af.

Du har fejret 50 års scenejubilæum i 2015 og er stærk på vej til de 55 år. Hvad driver dig på scenen?

Jeg er glad for det, og jeg kan se, at jeg valgte rigtigt, da jeg var teenager og gerne ville gå musikvejen. Jeg er født og opvokset i Holstebro. Der var pigtrådsorkestre i alle byer – og vi stillede op til danmarksmesterskaberne i pigtråd og blev nr. 2 med Poisons. Jeg går da ud fra, at det var det samme dengang, som det er i dag, nemlig at det er entusiasmen, der driver værket. Begejstringen og glæden er den samme for mig i dag som dengang. Jeg havde lyst til at spille musik, men i Holstebro var der ikke noget, der kunne dække denne fremtidsdrøm ind. Vi kom alle i den gifte- og studiemodne alder, så jeg flyttede til Aarhus i begyndelsen af 70'erne og er aldrig kommet videre. Min drøm om at kunne leve af at spille musik kunne realiseres her.

Var der musik i din opvækst?

Jeg kommer fra et hjem med et ustemt klaver. Min mor spillede lidt på det en gang imellem, men jeg kan ikke sige, jeg har noget med hjemmefra. Jeg

har heller ikke noget med fra skolen. Her var det violin og blokfløjte, og det kunne ikke hamle op med en elektrisk guitar. Vi havde kun hånlatter til overs for skolens musikundervisning som teenagere. Musik er i den alder et spørgsmål om at identificere sig med andre unge, det er en måde, man både skiller sig ud på og er sammen på. I 50'erne og 60'erne var musikken en stor del af ungdomsoprøret.

Elvis forkastet af pigtråd

Hvad fik dig så i gang med musikken?

Det var sådan set Elvis, der fik mig i gang. Det var noget af den første musik, jeg stiftede bekendtskab med. Jeg synes stadigvæk, at han er en fremragende sanger. Først i 60'erne kom Beatles og Stones – og jeg var blevet 15 år, og hormonerne kørte rigtig rundt. Så blev Elvis forkastet til fordel for pigtråden. Jeg solgte alle mine Elvis-plader – men jeg har heldigvis genanskaffet mig dem senere hen. For mig var musikken mere end et ungdomsoprør – for jeg var interesseret på længere sigt. Jeg tilhører en privilegeret generation, for jeg synes,

vi voksede op med rigtig kvalitetsmusik. Siden kom jeg også til at holde af musik med "fløjter og violiner".

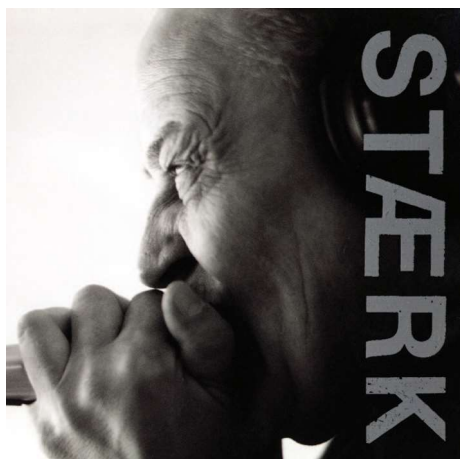
Hvad tror du, de unge i dag tænker om din musik?

Det ved jeg ikke og tænker heller ikke over det. Jeg spiller og har altid spillet den musik, jeg godt kan lide. Derfor gør jeg heller ikke noget for at please nogen. Det er derfor, musikken stadig holder for mig. Derfor bliver den langtidsholdbar.

Den dybest liggende energikilde

Hvad holder energien oppe hos en rockmusiker?

Dybest set er det "I'm on a mission from God". Det går ud på at skabe et fællesskab. I vore dage bliver det fysiske møde mere og mere værd i en tid, hvor alt ellers foregår foran skærmen. Folk vil gerne ud og opleve den levende musik – og heldigvis er der udsolgt, når jeg spiller. Jeg holder af at spille og glædes sammen med mit publikum. Den dybest liggende energikilde er glæden ved at glæde folk.

STRONG

Du har været med i bestyrelsen i DMF – hvornår blev du meldt ind?

Jeg kan ikke helt huske det. Jeg kom til Aarhus i 1971 og måske var det 72/73, jeg blev meldt ind. Jeg kom i bestyrelsen, fordi der ikke var andre, der ville vælges ind. Der var et meget frodigt og sprudlende musikliv i Aarhus dengang. Bare alene i en lille omkreds fra DMF's kontor her i Vestergade var der 4 – 5 spillesteder med levende musik hver evig eneste aften. Hvis der var gang i den på Cabana – jammede jeg der, og hvis det fadede ud, gik jeg bare på Vestergade 58. På den måde spillede vi sammen på kryds og på tværs. Det gav også en stor aktivitet omkring Orkesterforeningen, som det hed dengang, og det var meget naturligt, at vi blev meldt ind. Jeg sad i foreningens bestyrelse nogle år, men jeg er i bund og grund ikke foreningsmenneske. Jeg har mødefobi, så det, kombineret med at jeg havde travlt som musiker, gjorde, at jeg gik ud af bestyrelsesarbejdet igen. Jeg er af den holdning, at hvis man skal være med på det plan, så skal man også lægge et reelt stykke arbejde i det.

Plader, milkshakes og el-guitar

Du sagde tidligere, at Elvis var din første ledestjerne – er der andre?

Elvis er stadigvæk en stor vokal ledestjerne for mig, og der er mange andre, som jeg har opdaget, efterhånden som jeg er blevet ældre. Jeg kan namedroppe Louis Armstrong, Billie Holiday, Ben Webster, Lester Young, Ray Charles, Little Richard, Chuck Berry, Tamla Motown, Otis Redding, James Brown, Beatles, Stones, Who, Kinks – ja listen er uendelig. Jeg suger inspiration til mig hele tiden. Jeg plejer at kalde min musik for en blandet landhandel, for jeg trækker i bund og grund på nogle hovedgenrer som blues, soul, country, rock og lidt jazz. Det er mine rødder, som jeg blander sammen i en

Henning Stærk

gryderet. Det er inden for dét musikalske territorium, jeg færdes. Jeg synes som sagt, at jeg er født i en fantastisk tid, og at 60'erne stadigvæk står som et af de mest frugtbare årtier inden for moderne musik. For mig er den musik stadigvæk udødelig. Sociologisk var det også specielt. Vi var f.eks. den første generation af teenagere, der havde egne penge mellem hænderne og kunne købe plader, milkshakes og måske en elektrisk guitar. Det gav en enorm frihed, som kom til udtryk i musikken.

Du har spillet i mange sammenhænge. Hvordan ser du udviklingen?

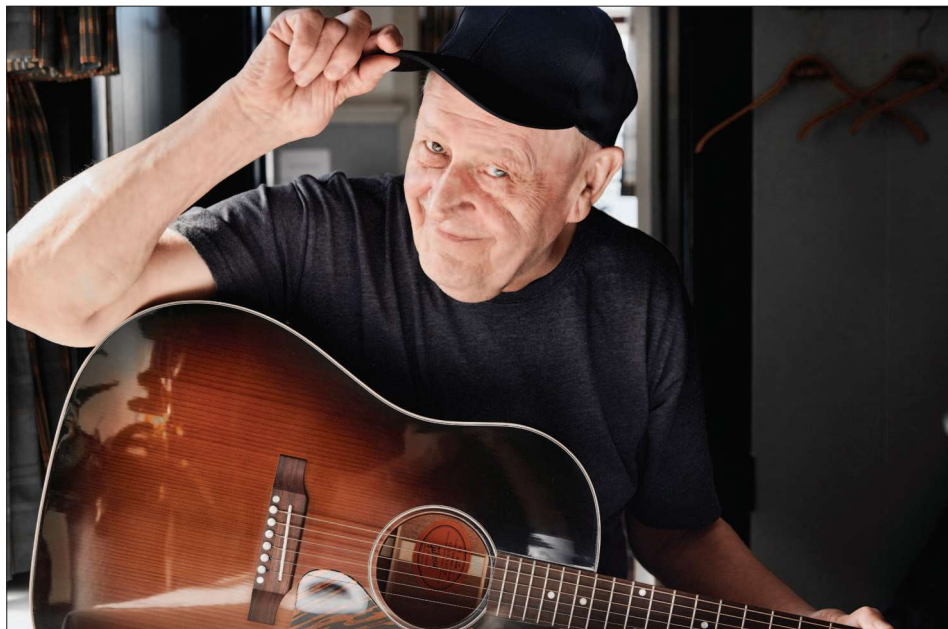
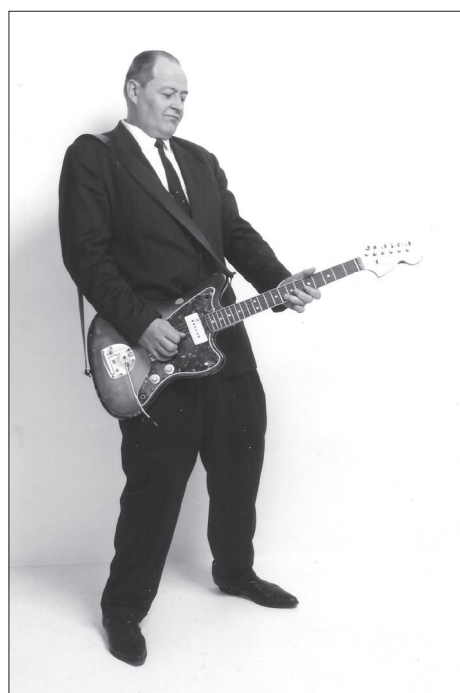
Hvis man skal tage et vue hen over min karriere, så startede jeg som sanger i 60'erne. Da jeg kom til Aarhus i 1971, var musikscenen helt anderledes. Her var den dansksprogede musik med bl.a. Skousen og Ingemann i højsædet. Jeg spillede jo også trommer, så jeg kom med som trommeslager i Jackie Boo Flight og kom med i Spillemandene som percussionist, bassist, rytmeguitarist og sanger. Her stod jeg for rock'n'roll delen. Jeg kom derefter med i Gnags som tromme-

slager, og da jeg blev omkring 30 år, tænkte jeg, at hvis jeg skulle have en karriere som forsanger, så var det nu. Jeg holdt op i Gnags og startede mit eget orkester i begyndelsen af 80'erne. I starten var det lidt op ad bakke, og der var en pladeproducent, der udtalte om min musik, at det var der ikke noget som helst salg i. Jeg fortsatte imidlertid ufortrødent, og så fik vi et kæmpe gennembrud i 1989 med selvsamme musik. Jeg har været så heldig at være på det rette tidspunkt med den rette musik. Man kan sige, at det eksploderede omkring mig. Jeg var jo omkring 40 år, så det var noget mere nede på jorden, end hvis jeg havde været 20, da det store gennembrud kom.

I skabet ved første take

Du havde Elvis' backinggruppe The Jordanaires med på "Dreams to remember". Hvordan var det?

Sjovt nok du nævner det. For jeg er ved at rydde op derhjemme, og her fandt jeg de gamle nodecharts, de lavede dengang, de var med på pladen. Det er ud fra et Nashville number system. De har faste pladser i vokalkvartetten med en tenor, en baryton, en bas og en lead – der svæver lidt over vandene. Stemmerne ligger nogenlunde fast, og da de har sunget sammen i så mange år og kender hinanden ud og ind, så vidste de lige, hvordan numrene skulle arrangeres. Den var i skabet som regel ved første

Henning Stærk - foto: Jesper Westley

take. Noderne skriblede de ned på busturen ind fra Øer Maritime Ferieby til studiet. Der var et meget dårligt kasseteanlæg i bussen, men her hørte de nogle demoer og fik skrevet deres stemmer ned.

Hvad skal der til for, at man som musiker når derhen – og musikken går op på et højere niveau?

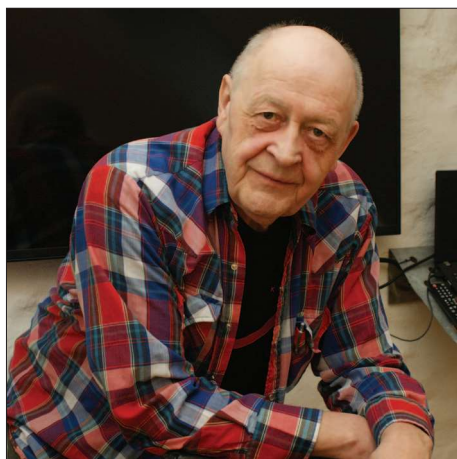
Det er en form for intuition, der kommer, når man har spillet sammen længe. Man lærer jo hinanden at kende på mange niveauer og lægger mærke til alle de små nuancer i musikken. Jeg tænker, at det er det samme for en fodboldspiller, at man forudser spillets muligheder. Man lærer at afkode de små tegn og signaler, vi udsender, når vi spiller. Så kommer musikken til at hænge sammen og swinge. Man kan tale sig til musik et stykke af vejen, men jeg synes, det er svært at sige med ord. Jeg plejer tit at tale i metafo-

rer eller beskrive, at vi laver et tone-maleri. På den måde forsøger jeg at visualisere musikken.

Himlen åbnes

Hvad kan den levende musik?

Den levende musik kan noget, som ikke andre kunstarter kan, nemlig at den foregår i nuet, og så er den væk. Det er derfor, at live-musik er spændende. En plade er jo det samme, der spilles igen og igen. Når der er tilhørere, tilføjes en anden dimension, hvor vi påvirker hinanden. Det kan lige så godt ske på en lille scene som til et stort festivaljob. Det kan være, at vi kommer til et job, og det pisregner og alt er træt og op ad bakke. Måske er det lige denne koncert, der efterfølgende sprænger alle rammer, og himlen åbnes. Forudsætningen er, at man laver sit hjemmearbejde ordentligt og sørger for, at alle detaljer er på plads. F.eks. at bilen er fyldt med diesel, at der er

Poisons 1967

ekstra strenge med, at man kommer til tiden osv. Vores publikum betaler for et professionelt show. De skal ikke trækkes med, at vi sidder og lodder ledninger, fordi vi ikke har en ekstra med.

Hvad er forskellen på musiklivet i 1965 og 2019?

Jeg tror, at musikken i dag er meget mere mangfoldig – og her taler jeg om den levende musik. I 1967 var præmien for at blive nr. 2 ved danmarksmesterskabet, den uopnåelige drøm, at indspille en singleplade. I dag sidder musikerne derhjemme og indspiller numre, der kan komme i radioen den følgende dag. Teknisk set er det en helt anden verden. Musikkonsumet er jo også helt anderledes. I dag er der musik overalt.

Kæmpe publikum

Du har lavet dit eget pladeselskab – Strongman Records. Hvorfor det?

Ja, det har jeg haft, men det er jeg heldigvis holdt op med igen. Da vi stod i vadestedet omkring digitalisering af musikken, havde jeg ikke noget pladeselskab, og min musik appellerede til et publikum, der stadigvæk havde en cd-afspiller. Så var jeg nødt til at udgive min musik selv. Det gjorde jeg på to cd'er, og det gør jeg aldrig mere. Jeg er ikke pladeselskabsdirektør – det er ikke min metier, for jeg er musiker. Jeg har stadigvæk selskabet, men det er i dvale. Heldigvis gik det godt, og jeg kom ud af det med skindet på næsen. Jeg lavede det mest for at have et visitkort, når jeg skulle ud at spille. Jeg kommer heldigvis stadigvæk ud at spille, selvom jeg ikke udgiver nye cd'er. Mit publikum er på min egen

Ungdomsbladet 'Børge' om The Poisons: "Da de lokale Poisons kom på scenen, var salen lige ved at komme i kog. De to konferenciers måtte afbryde koncerten, mens 2000 fans kom tilbage på plads. Resten af Poisons' optræden skete under øresønderrivende larm... Det er i øvrigt en bemærkelsesværdig ting, at det muligvis har været publikums hele ellevilde begejstring, som kostede Poisons førstepladsen. Dommerne meddelte simpelthen bagefter koncerten, at man IKKE kunne bedømme Poisons' musikalske kvalifikationer med fuld overbevisning, kun deres fremragende sceneoptræden, idet dommerne stort set intet kunne høre af gruppens musik p.g.a. publikums begejstring".

Henning Stærk 1965

alder – og som efterkrigsårgang har jeg stadigvæk et kæmpe publikum.

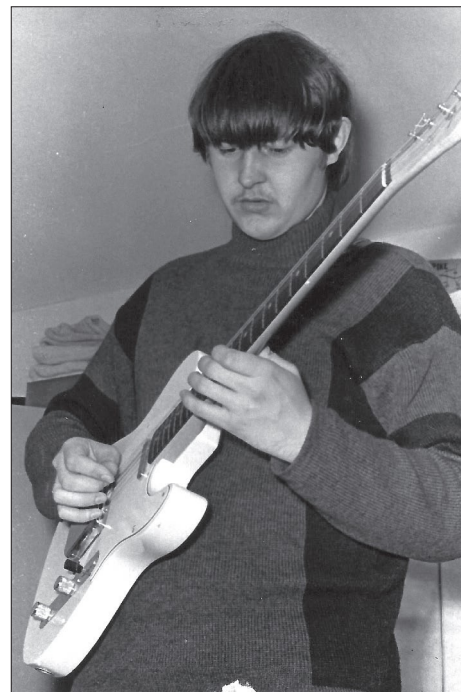
Du har optrådt på de små ydmyge scener og i de store haller. Hvad er forskellen?

Som Lars Muhl sagde engang: "Små scener – små bevægelser; store scener – store bevægelser". Der er noget fedt ved at stå på de store scener med store armbevægelser, men det kræver en stor opsætning for at nå ned på bagerste række. Stones er verdensmestre i den disciplin. I dag har jeg ikke fysik til de store armbevægelser mere og nyder de mindre scener, selvom der også er festivalkoncerter indimellem. Der er forskel på sætlisterne på den lille og den store scene. På den store dur det ikke med for mange ballader i træk, det går bedre de små steder med en intim stemning.

Til jeg styrter

Hvad er dine planer for fremtiden?

Jeg vil spille og blive på scenen, til jeg styrter. Jeg er super tilfreds med min tilværelse, hvor jeg har mellem 15 – 20 jobs om året. Det passer godt til min pensionisttilværelse. Jeg har et godt band og et godt repertoire og holder af mine sange. Jeg har i bund og grund altid spillet den musik, som jeg har brændt for og holdt af. Jeg har gennem alle årene holdt min sti ren og fravalgt den musik, jeg ikke brød mig om. Derfor er der ingen numre, som jeg unødigt skal trækkes med i dag. Musikken er og har som tidligere sagt altid været langtidsholdbar for mig. Jeg spiller numrene med samme fornøjelse i dag som for over 50 år siden. Jeg har selv lagt de sten, jeg træder på nu.

Henning Stærk ca. 1969

FAKTABOX

Henning Stærk er født i 1949 som en af efterkrigsårgangene. Han fylder 70 år, lige når Basunen udkommer. Henning optrådte første gang på de skrå brædder i 1965. Musikken har han holdt fast i hele vejen. Henning vandt en 2. plads i danmarksmesterskabet i pigtråd i 1967 og har sidenhen deltaget på og udgivet en lang række albums med den musik, han elsker at spille og optræde med. Henning har spillet i et utal af sammenhænge. Han var med i Jackie Boo Flight, Spillemandene, Gnags mv og har siden først i 80'erne haft sit eget orkester.

Læs meget mere:
www.henningstaerk.dk